

Tabelele genealogice ale lui Isus Hristos

Preocuparea cu tabelele genealogice

Cu siguranță suntem înclinați să ne întrebăm dacă ar trebui să ne preocupăm cu tabelele genealogice. Desigur nu vom ezita să acordăm un loc subordonat tabelor genealogice din Sfânta Scriptură. În *Vechiul Testament* găsim mereu tabele genealogice și liste genealogice,¹ și din diferite locuri din *Vechiul Testament* aflăm chiar cât de importante erau ele pentru aparținătorii poporului Israel, în mod deosebit pentru preoți și leviți.² Putem fi siguri că apostolul Pavel nu s-a gândit la aceste tabele genealogice, când a rugat pe Timotei să poruncească unora să nu se preocupe cu „genealogii fără sfârșit” (1 Timotei 1.4).³

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură” (2 Timotei 3.16), și „toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră” (Romani 15.4). Deci aceasta este valabil și pentru tabelele genealogice din *Vechiul Testament*. Ar trebui să fim foarte prudenți cu evaluarea fiecărui loc din Scriptură. Desigur eu voi spune mai mult despre un anumit loc din Scriptură decât despre un altul, dar în cele din urmă noi cunoaștem aici „în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat” (1 Corinteni 13.9-10). Ce va fi atunci când vom cunoaște cât de minunate sunt gândurile lui Dumnezeu tocmai în părți ale Cuvântului Său care aici probabil nu ne-au părut să aibă o importanță deosebită!

În *Noul Testament* găsim numai *tabelele genealogice ale lui Isus Hristos*. Dar tocmai ele ar trebui să ne atragă atenția în mod deosebit, deoarece în ele avem legătura directă cu El, care este centrul și Împlinitorul tuturor planurilor lui Dumnezeu. Dacă El umple inimile noastre, atunci noi ne vom preocupa cu plăcere și cu tabelele genealogice ale Lui. Nu ne mișcă inima faptul că Domnul Isus *Se coboară ca să aibă un tabel genealogic?*⁴

Poziția tabelor genealogice ale lui Isus Hristos în evangheliile

Evangheliile ne arată viața Domnului Isus pe pământul acesta. I-a plăcut lui Dumnezeu să ne dea patru evangheliile, pentru ca noi să cunoaștem Persoana Fiului Său sub aspecte diferite.

Vedem astfel pe Domnul Isus

---

¹ Astfel găsim „Cartea urmașilor lui Adam” (Geneza 5), „urmașii fiilor lui Noe” (Geneza 10) și „urmașii lui Sem” (Geneza 11.11-30), ca să numim numai primele.

² De exemplu 1 Cronici 9.1; 2 Cronici 31.16-19, în mod deosebit Ezra 2.62 (Neemia 7.64).

³ Aceste „genealogii fără sfârșit” se referă la registrele alcătuite atunci de gnostici, pentru „dovedirea” teoriilor lor (și astfel tăgăduirea întrupării ca Om a lui Isus Hristos), până în veșnicia trecută (compară aici și cu Tit 3.9). – Astfel de atenționări par a fi adecvate pentru aceia care se bazează pe genealogia lor cu înaintași probabil deosebit de credincioși și astfel cred că se pot sustrage de la responsabilitatea lor personală înaintea lui Dumnezeu. Dacă nicidecum cineva nu poate răscumpăra pe fratele său (Psalm 49.7), cu atât mai mult înaintașii credincioși nu pot să pună în ordine relația mea personală cu Dumnezeu – oricât de prețios ar fi să ai astfel de înaintași (vezi de exemplu 2 Timotei 1.5).

⁴ Despre „Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt”, această frumoasă referire la Domnul Isus, aflăm dimpotrivă, că el era „fără genealogie” (Evrei 7.1,3).

- în Evanghelia după Matei ca Mesia, Cel făgăduit,
- în Evanghelia după Marcu ca Slujitorul neobosit,
- în Evanghelia după Luca ca Fiu al Omului pentru toți oamenii și
- în Evanghelia după Ioan ca Fiul lui Dumnezeu și Singurul Fiu de la Tatăl.⁵

În timp ce găsim anumite lucruri din viața Domnului Isus în toate cele patru evanghelii, deosebit de mult însă în așa-numitele Evanghelii sinoptice (Matei, Marcu, Luca), vom căuta zadarnic tabelele genealogice în Evanghelia după Marcu și Evanghelia după Ioan. Din ce cauză este așa?

Marcu, care ne arată pe Slujitorul neobosit, nu se preocupă cu un tabel genealogic. El ne prezintă imediat în Ioan Botezătorul pe pregătitorul drumului pentru Isus Hristos și imediat după aceea ne prezintă slujba Domnului Isus.⁶

Evanghelia după Ioan de asemenea nu poate aduce prin caracterul ei un tabel genealogic, căci „la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu” (Ioan 1.1); Cum să se poată găsi acolo tabelul genealogic al Omului Isus Hristos?

Avem astfel tabelul genealogic al Domnului Isus numai în Evanghelia după Matei și Evanghelia după Luca în

Matei 1.1-17 și

Luca 3.23-38.

În aceste evanghelii își au locul lor potrivit.

În cadrul fiecărei evanghelii el este prezentat diferit în conținutul lui, conform caracterului evangheliei:

- *Matei*, a cărui Evanghelie se adresează în mod deosebit iudeilor, trebuie să prezinte clar chiar de la începutul relatării lui, *din cine descinde Mesia Cel făgăduit* și pe ce Își bazează El drepturile Lui. Mesia al lor era pentru iudei de cea mai mare importanță.
- *Luca* (ca unul dintre națiuni) se adresează mai mult națiunilor. El relatează mult despre Persoana Domnului Isus, înainte ca să redea genealogia Lui. Scurt înainte de prezentarea genealogiei, Tatăl Îl confirmă din cer ca fiind Fiul Său preaiubit (Luca 3.22b) și prin aceasta scoate în evidență întrucâtva originea Sa divină, și după aceea este arătat Domnul Isus în tabelul genealogic referitor la *descendența Lui omenească*, de care cu siguranță națiunile erau mai mult interesate decât de justificarea însușirii Sale ca Mesia al poporului Său pământesc. După ce Domnul Isus este arătat ca Fiu al omului prin tabelul genealogic, El începe slujba Lui propriu-zisă ca Fiu al Omului pentru toți oamenii.

Vedem astfel cât de potrivit sunt prezentate tabelele genealogice în Evangheliile după Matei și după Luca.

---

⁵ Ar fi necesar un studiu deosebit pentru a justifica aceste afirmații în cadrul studiului nostru despre tabelele genealogice ale lui Isus Hristos. Cititorul atent al evangheliilor poate însă deduce caracterul numit al lor de exemplu din prezența frecventă a anumitor cuvinte sau din lipsa sau scoaterea în evidență a anumitor evenimente din viața lui Isus.

⁶ S-a mai spus și că un slujitor, un rob, nu avea nevoie de o dovadă a descendenței sale (în contrast cu preoții).

Structura tabelelor genealogice ale lui Isus Hristos

Dacă Matei și Luca se deosebesc în încadrarea tabelelor genealogice în evangheliile lor, nu trebuie să ne mire dacă se găsesc diferențe și în prezentările lor referitoare la genealogia Domnului Isus. Aceasta se arată mai întâi deosebit de clar în succesiunea celor două tabele genealogice.

Titlul tabelului genealogic în *Evanghelia după Matei* este: „Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiu al lui David, fiu al lui Avraam” (Matei 1.1).

- Mai întâi Domnul Isus este numit „*Fiu al lui David*”. Ca Fiu al lui David El este Mesia Cel făgăduit, Împăratul lui Israel, când a venit înainte de toate și pentru poporul Său pământesc (Matei 15.24).
- După aceea El este văzut ca „*Fiu al lui Avraam*”. În această însușire El este purtătorul binecuvântărilor care trec peste granițele lui Israel, căci în Avraam vor trebui „binecuvântate toate familiile pământului” (Geneza 12.3). Așa apare El și, după ce El a fost lepădat de poporul Său pământesc,⁷ ca Fiu al lui Avraam pentru toate națiunile, „pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus” (Galateni 3.14; compară și cu Matei 28.19).

În felul acesta se explică succesiunea numelor în „titlu”. Un astfel de „titlu” lipsește în mod ușor de înțeles în evanghelia după Luca, care de la început a fost gândită pentru națiuni.

În ceea ce privește *înșiruirea* a tabelelor genealogice propriu-zise, recunoaștem diferențe foarte clare:

- *Matei* începe tabelul genealogic cu *Avraam*, și deoarece orice revendicare, chiar și a lui Mesia, se dobândește pe baza descendenței valabile, tabelul genealogic al său merge *progresiv în timp* pe parcursul secolelor „până la *Hristos*” (Matei 1.17), Mesia.⁸
- *Luca* dimpotrivă începe în tabelul genealogic al său cu *Isus*, cu Fiul Omului pentru toți oamenii, cu Salvatorul,⁹ și mergând *înapoi în timp* pe toată linia omenească leagă Persoana Lui cu *Adam*, primul om, și încheie cu Dumnezeu Însuși. Astfel Dumnezeu ca Făcătorul (Geneza 2.7) revelează pe „primul om, Adam”, în final „pe ultimul Adam”, pe „Omul al doilea din cer”¹⁰, pe Unul, a cărui inimă era îndreptată spre întregul neam omenesc și de aceea a venit ca să elibereze pe urmașii primului om de urmările căderii primului om, să-i salveze.

Liniile diferite ale tabelelor genealogice

Din expunerile referitoare la succesiunea în tabelele genealogice deducem mai întâi:

- *Matei* prin călăuzirea spre Hristos și prezentarea dovezii descendenței valabile ne arată *linia Legii*.

---

⁷ Punctul culminant al acestei lepădări îl găsim în Matei 12.24. După aceea „Isus a ieșit din casă”, din casă ca imagine a lui Israel, „și ședea lângă mare”, marea ca imagine a națiunilor (Matei 13.1).

⁸ Cuvântul în limba greacă „Hristos” corespunde cuvântului în ebraică „Mesia”.

⁹ Cuvântul în greacă „Isus” corespunde cuvântului ebraic „Jehoschua” (Iosua) = „Iehova este salvare”.

¹⁰ Compară pentru expresiile folosite 1 Corinteni 15.45,47.

- Luca prin prezentarea lui Isus înapoi în timp până la Adam și până la Dumnezeu ne arată *linia harului*.

Cu privire la linii se mai poate recunoaște în *completare* din citirea atentă a primelor capitole ale celor două evanghelii și o altă diferență:

- *Matei* scoate mai mult în evidență în evanghelia lui despre Mesia, Împăratul, pe *Iosif*, bărbatul Mariei. La el găsim și *linia împărătească, cu drept de succesiune*. Prin Iosif și tatăl său Iacov Domnul Isus este legat în evanghelia după *Matei* cu ramura împărătească a casei lui David prin Solomon (versetul 6). Astfel El a avut un drept legitim clar la tronul lui David. Acest drept la tronul lui David nu l-ar fi putut dovedi dacă Maria ar fi fost amintită fără legătura cu soțul ei Iosif și dacă realmente nu ar fi fost soția lui Iosif¹¹ conform legii.
- *Luca* relatează dimpotrivă în evanghelia lui mult mai mult despre *Maria*, mama lui Isus. Astfel la ea putem presupune *linia maternă, naturală*. Rezultă logic că Luca, care arată pe Domnul Isus ca Fiu al Omului, dă această linie naturală prin Maria, acea Marie din care Domnul Isus a fost născut cu adevărat ca Om. Dacă Iosif aici este denumit ca „fiu al lui Eli” (Luca 3.23), atunci putem drept urmare să considerăm că Iosif ca soț al Mariei era fiul lui Eli.¹² Prin acest Eli și în cele din urmă prin Natan¹³ linia este condusă înapoi la David; deci Domnul Isus este legat aici nu cu o ramură regală a casei lui David, ci cu una naturală. În felul acesta și Maria era un urmaș adevărat al lui David, și Domnul Isus putea și în felul acesta să se numească pe drept „Vlăstarul lui David” (Apocalipsa 22.16).

Alcătuirea tabelor genealogice ale lui Isus Hristos

În Evanghelia după *Matei* ni se arată textual (Matei 1.17) alcătuirea tablei genealogice în *trei secțiuni, fiecare din paisprezece generații*. Numărul paisprezece din fiecare cele trei secțiuni este numărul *punerii la încercare a omului aflat sub responsabilitate*¹⁴, în evanghelia aceasta în mod deosebit văzută în legătură cu istoria lui Israel. Anticipat se poate deja spune, că omul pus la încercare desigur *s-a dovedit fără putere* pe parcursul tuturor generațiilor, dar

---

¹¹ „Isus ...era, după cum se presupunea, fiu al lui Iosif” (Luca 3.23). Deci Iosif nu era tatăl natural al lui Isus; la fel se spune și cu privire la Maria: „pentru că ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt” (Matei 1.20; compară și cu Luca 1.35).

¹² Conform cu Matei 1.16 („Iacov a născut pe Iosif”) trebuie desigur să vedem pe Iacov ca adevăratul tată al lui Iosif. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu conține nici o contrazicere, este clar, chiar și în contextul de ansamblu al „liniilor” noastre, să-l privim pe Iosif ca ginere al lui Eli. Această interpretare este mult răspândită începând din timpul reformei lui Luther. – Dimpotrivă Africanus (în jurul anului 240) dă o „soluție” nesatisfăcătoare referindu-se la căsătoria între cumnat și cumnată (Deuteronom 25.5,6), potrivit căreia un frate trebuia să se căsătorească cu soția fratelui lui mort (dacă nu avea copii) și să-i aducă urmași: Matat a născut cu aceeași femeie pe Eli așa cum mai înainte fratele lui, Matan, mort între timp, a născut pe Iacov (Matei 1.15): Eli la rândul lui a născut pe Iosif cu soția fratelui său vitreg Iacov, mort fără să aibă copii.

¹³ Natan era, ca și Solomon, fiul lui David prin Bat-Şeba (1 Cronici 3.5), însă el nu reprezintă ramura regală a lui David.

¹⁴ 14 aici pe baza descompunerii adiționale 10 (numărul responsabilității omului) și 4 (numărul desăvârșirii rânduieilor lui Dumnezeu), și nu pe baza descompunerii factoriale în 2 și 7.

„pe când eram noi încă fără putere, Hristos a murit la timpul potrivit pentru cei nelegiuți” (Romani 5.6). – Să studiem fiecare secțiune.

„Deci toate generațiile *de la Avraam până la David* sunt paisprezece generații.”

- Perioada de timp de la capul făgăduinței (Avraam) și până la capul împărăției (David)¹⁵ este într-o oarecare măsură *începutul* istoriei lui Israel. În David, omul după inima lui Dumnezeu (1 Samuel 13.14) s-a atins un oarecare punct culminant, ca să zicem așa amiaza lui Israel.

„și *de la David până la deportarea în Babilon*, paisprezece generații”:

- Așa cum soarele începând de la amiaza zilei coboară tot mai jos, așa găsim aici istoria *decăderii* lui Israel. Ea începe deja cu Solomon, care într-adevăr și-a avut începutul într-o îndreptare smerită spre Dumnezeu, dar care mai târziu din pricina femeilor străine s-a îndreptat spre idoli. Astfel împărăția minunată a lui Solomon s-a descompus chiar în timpul fiului său Rehabeam în împărăția celor două seminții, Iuda, și împărăția celor zece seminții, Israel, și chiar și copiii lui Iuda rămași credincioși la descompunerea împărăției lui David au fost duși din cauza îndepărtării lor de Dumnezeu după câteva înfrângeri în captivitate în Babilon după frații lor din împărăția celor zece seminții.

„și *de la deportarea în Babilon până la Hristos*, paisprezece generații”:

- Acest timp este fără îndoială *noaptea* lui Israel. După o scurtă „luminozitate” sub Zorobabel urmează în tabela genealogică nume care pentru noi sunt învăluite în întuneric, deoarece ele sunt numai aici numite în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este atunci cu atât mai minunat, că după această noapte ca într-o dimineață luminoasă apare *Isus, Hristosul* (Matei 1.16)? Dumnezeu a purtat de grijă ca cu toate vicisitudinile acestor secole întunecate ale istoriei lui Iuda să nu înceteze succesiunea generațiilor care trebuiau să conducă la adevăratul Mesia și Împăratul lui Israel.

În Evanghelia după *Luca* nu se găsește nici un indiciu referitor la o structurare a tabelii genealogice. Dacă includem pe „Isus” și „Dumnezeu” sunt *77 de nume*. Dacă mergem pe urmele acestor nume în ordine inversă și facem o *subîmpărțire sprijinindu-ne pe structurarea din evanghelia după Matei*, găsim că numărul numelor este divizibil cu 7;

- *Perioada de timp înainte de Avraam, neinclusă* la Matei, cuprinde la Luca numele de la Dumnezeu până la Tara (Luca 3.34): 21 de nume = 3x7 nume.
- Numele *primei secțiuni* a tabelii genealogice la Matei de la Avraam până la David sunt egale la Matei și Luca: 14 nume = 2x7 nume.
- Deoarece începând de la David cele două linii la Matei (prin Solomon) și Luca (prin Natan) se despart, asocierea numelor rămase la Luca *cu secțiunea a doua și a treia* a tabelii genealogice a lui Matei nu este posibilă.¹⁶ Sunt 42 de nume = 6x7 nume.¹⁷

---

¹⁵ Saul, ales de oameni și tolerat de Dumnezeu și mai târziu lepădat de Dumnezeu, nu poate fi denumit cap sau început al împărăției potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

¹⁶ O excepție o constituie desigur numele Iosif și Isus. Creează totuși greutatea, că în numele rămase la Luca se întâlnesc și numele Salatiel și Zorobabel.

¹⁷ Aceste nume s-ar mai putea subîmpărți ca o oarecare paralelă la secțiunea a doua și a treia de la Matei în 21 = 3x7 nume de la Natan până la Salatiel și de la Zorobabel până la Isus.

Vedem din tabela genealogică așa de desăvârșit structurabilă la Luca, ce rang înalt are *inspirația divină a Cuvântului*. La aceasta putem ține cu tărie, chiar și atunci când din tabela genealogică de la Matei, în comparație cu cea de la Luca, rezultă două întrebări:

Prima întrebare: Sunt într-adevăr în fiecare din cele trei secțiuni *paisprezece generații numite*?

Trebuie ținut seama că iudeii socoteau primul și ultimul mădular al unei filiații de generații și prin aceasta fiecare nume din tabela genealogică ca o generație.

- Avem astfel în prima secțiune realmente „de la Avraam până la David paisprezece generații”.
- În secțiunea a doua avem 15 nume, dar numele lui David, care a fost numit deja ca ultima generație în prima secțiune, nu mai este socotit încă o dată ca generație în secțiunea a doua.
- Dacă acum procedăm cu Iehonia ca și cu David, în secțiunea a treia rămân 13 nume în loc de 14. Sfârșitul împărăției era însă un moment de cotitură așa de mare în istoria lui Israel, că Iehonia este numărat de două ori, o dată ca ultim împărat al lui Iuda¹⁸ în secțiunea a doua și în al doilea rând ca și captiv la începutul celei de-a treia secțiuni.¹⁹

Cea de-a doua întrebare: *Au fost* cu adevărat în fiecare din cele trei secțiuni *numai paisprezece generații*?

O lămurire ne dă în privința aceasta o comparație cu tabela genealogică de la Luca.

- Este în concordanță cu *prima secțiune* în ceea ce privește numărul și numele întâlnite (de la Avraam până la David).
- În *secțiunea a doua și a treia* a tabelii genealogice de la Matei se găsesc $2 \times 14 = 28$ de nume, însă pentru aceeași perioadă de timp la Luca sunt 42. Aceasta se poate explica parțial numai prin aceea că amândoi evangheliștii începând de la David urmăresc *linii diferite* (vezi aliniatul „Liniile diferite ale tabelilor genealogice”). Rămâne astfel numai concluzia că Matei *nu a luat în seamă* nume în secțiunea a doua (și desigur nici în a treia). Așa a ajuns el la numărul așa de important de paisprezece nume pentru fiecare secțiune.²⁰
- Omiterile din *secțiunea a doua* se pot ușor constata, dacă se parcurge seria împăraților lui Iuda: între Ioram și Ozia lipsesc numele lui Ahazia,²¹ Ioas și Amazia. – Vrem să

---

¹⁸ Pe linie descendentă (urmașul său Zedechia, care cu adevărat a fost ultimul împărat al lui Iuda, era unchiul său: 2 Împărați 24.17).

¹⁹ Astfel el ca împărat nu a avut nici un copil (conia, Ieremia 22.30), însă a avut copii ca și captiv (Ieconia, 1 Cronici 3.17,18).

²⁰ Astfel de omiteri în tabelele genealogice se găsesc și în Vechiul Testament. Un exemplu remarcabil este Ezra. Ezra a omis șase nume în Ezra 7.1-5, așa cum arată o comparație cu 1 Cronici 6.3-5; aceasta este cu atât mai remarcabil, cu cât nimeni în Israel nu avea voie să-și exercite dreptul de preot, dacă nu putea să dovedească descendența lui înapoi până la Aaron.

²¹ Atalia, urmașa lui Ahazia pe tron, nu este luată aici în seamă: ea era într-adevăr soția lui Ioram, o fiică a lui Ahab și nepoata lui Omri (2 Împărați 8.18,26) și mama lui Ahazia.

încercăm să dăm o justificare pentru aceste omiteri: Soția lui Ioram, Atalia, după moartea fiului ei Ahazia (2 Împărați 9.27) a nimicit toată sămânța împărătească (2 Împărați 11.1), însă Dumnezeu a purtat de grijă ca linia lui David să nu fie complet desființată: Ioas, fiul lui Ahazia, a fost ascuns șase ani în casa Domnului (2 Împărați 11.3). Cu toate acestea urmașii Ataliei stricate (Ahazia, Ioas și Amația) până în generația a treia (compară cu Exod 20.5) nu sunt amintiți. Este așa ca și cum Dumnezeu a vrut ulterior să exprime toată mânia Sa împotriva generației idolatre a lui Ahab. – De altfel în secțiunea a doua lipsește între Iosia și Ieconia unul din cei doi fii ai lui Iosia, împăratul Ioahaz sau împăratul Ioiachim (2 Cronici 36.1-4).

- Nu se poate verifica care nume au fost omise în *secțiunea a treia*, deoarece numele numite, cu excepția câtorva²², nu mai sunt numite în alte locuri și în alte contexte.

Dacă noi nu putem justifica în fiecare caz în parte, pentru ce au fost omise nume în tabelele genealogice, totuși putem ține cu tărie, că Dumnezeu știe de ce El a inspirat pe fiecare scriitor să omită anumite nume, așa cum l-a inspirat și pe Matei în a sa „Carte a genealogiei lui Isus Hristos” (Matei 1.1).

Completări la enumerarea generațiilor în tabelele genealogice ale lui Isus Hristos

Nu este lipsit de importanță să cercetăm în cele două tabele genealogice și adaosurile la simpla enumerare a generațiilor.

Începem cu Evanghelia după Luca, deoarece aici găsim astfel de adaosuri numai referitoare la Persoana lui Isus: „Și Isus Însuși era de aproape treizeci de ani când a început să predice, fiind, după cum se presupunea, fiu al lui Iosif” (Luca 3.23). – Prin cuvintele „Isus Însuși” suntem călăuziți de la faptul că Dumnezeu L-a mărturisit ca fiind Fiul Său preaiubit, în care El Și-a găsit plăcerea, spre El Însuși ca adevăratul Fiu al Omului. Aceasta o arată și *redarea vârstei Sale* și remarcă, că El era „după cum se presupunea, fiu al lui Iosif”. În realitate El ca Om era contrar acestei păreri²³ numai Fiul Mariei, așa cum ne este prezentat detaliat mai înainte. Așa cum am văzut, toate acestea stau în concordanță cu caracterul evangheliei, cu poziția tabeli genealogice în această evangheliie și a liniei prezentate în aceasta.

Completările în Evanghelia după Matei vrem să le studiem într-o anumită ordine:

1. Redarea de *titluri*:

- La David: „Și Iese a născut pe David, *împăratul*” (Matei 1.6a). Această indicație lipsește la Luca, este însă importantă la Matei ca referire la faptul că în Evanghelia după Matei avem înaintea noastră linia împărătească a tabeli genealogice a lui Isus Hristos.
- La Isus: „Isus, care se numește *Hristos*” (Matei 1.16). Astfel ne este prezentat că Domnul Isus este cu adevărat Mesia pe această linie împărătească.

2. Prezentarea fraților generațiilor citate:

---

²² Salatiel (Șealtiel), Zorobabel (Zerubabel) și desigur Iosif și Isus.

²³ Această părere o găsim și în Luca 4.22 („Nu este acesta Fiul lui Iosif?”, și asemănător în Ioan 6.42) și indirect în Matei 13.55 („Nu este acesta Fiul tâmplarului?”).

- „Și Zara” (Matei 1.3). „Apariția luminii” însoțește începutul seminției lui Iuda, din care a venit Domnul Isus ca adevărata apariție a luminii.
  - „Și pe frații lui” (Matei 1.2) ne arată momentele decisive din istoria lui Israel, și anume în „Iuda și frații lui” (Matei 1.2) ca bază a poporului Israel și în „Lehonia și pe frații lui” (Matei 1.11) ca sfârșitul definitiv al împărăției lui Israel prin deportarea în Babilon.
3. Redarea *momentului* corespunzător „pe timpul deportării în Babilon. După deportarea în Babilon” (Matei 1.11b,12a) ne arată caracterul decisiv al evenimentului care a avut deja loc.
4. Prezentarea de *femei* în generațiilor citate: cu această redare vrem să ne preocupăm mai detaliat.

Nume de femei în tabela genealogică a lui Isus Hristos din Evanghelia după Matei

În nici o tabelă genealogică nu se găsesc într-o așa claritate nume de femei ca în tabela genealogică a lui Isus Hristos. *Pentru un iudeu este ceva foarte neobișnuit,*

- ca într-o tabelă genealogică să se găsească *într-adevăr nume de femei*, chiar dacă ele în tabela genealogică a lui Isus Hristos nu apar ca verigi de sine stătătoare a urmașilor naturali ai generației, ci numai ca soții ale bărbaților acestor succesiuni de generații;
- faptul că în tabela genealogică a lui Isus Hristos sunt *nume de femei, cu care* – cu excepția Mariei – în general *erau legate lucruri rele*.

Faptul că nume de femei și-au găsit locul în tabela genealogică a lui Isus Hristos ar putea lăsa să se deducă că în cazurile respective era important să se știe din care femeie era născut fiul numit în tabela genealogică, mai ales că în timpurile Vechiului Testament erau cazuri când un bărbat avea mai multe femei. Cu toate acestea această concluzie nu pare îndreptățită, căci atunci ar fi trebuit să fie numite mai multe nume și pe lângă aceasta nume de femei „mai importante”.²⁴

Maria ocupă o poziție deosebită între femeile numite în tabela genealogică, fiind femeia „din care S-a născut Isus, care Se numește Hristos” (Matei 1.16). Chiar dacă noi putem presupune că Iosif nu a avut altă soție în afară de Maria, totuși în cazul ei este important că nouă ni s-a făcut cunoscut numele ei. Prorocia dată primei perechi de oameni imediat după căderea în păcat cu privire la „sămânța ei”²⁵, putea în cele din urmă să se împlinească numai în Isus Hristos, în sămânța Mariei.

Maria era conform cuvintelor îngerului Gabriel cu adevărat „*cea căreia i s-a dat har*”, „binecuvântată ... între femei” (Luca 1.28,42), ea „a găsit har la Dumnezeu” (Luca 1.30), că ea a fost aleasă să nască acest Fiu. Ar trebui să luăm foarte bine seama la aceasta și să nu încercăm să minimalizăm aceasta, dar ce sunt toate cele spuse despre ea în comparație cu ceea ce spune acest înger despre Domnul Isus, ca Cel născut din ea (Luca 1.32-33,35b)?

---

²⁴ Să ne gândim numai la Sara, soția lui Avraam (ca mamă a lui Isaac), la Rebeca, soția lui Isaac (ca mamă a lui Iacov), sau la Lea, soția lui Iacov (ca mamă a lui Iuda).

²⁵ „Și Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: ... vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea [sămânța femeii] îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3.14-15).

Maria însăși era și *smerită*. Ea spune cu privire la onoarea de care trebuia să aibă parte: „Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul tău!” (Luca 1.38), și de asemenea și cântarea ei de laudă (Luca 1.46-55) arată, cum ea a simțit toate acestea ca îndurare.

De asemenea și puținele locuri, pe care le găsim în evangheliile despre ea, după ce Domnul Isus a început lucrarea Sa publică, ne arată că ea ocupă un *loc de smerenie și de așteptare* a voii Sale.²⁶ Ultima dată o găsim înainte de coborârea Duhului Sfânt, deci înainte de constituirea Adunării, împreună cu ai Săi în rugăciune în camera de sus din Ierusalim (Faptele Apostolilor 1.13-14).

Deci vom face bine, cu privire la Maria să vedem totul în relația potrivită și *să nu-i oferim un loc* pe care nici Cuvântul lui Dumnezeu nu îl acordă.²⁷

Să revenim la femeii, pentru care la prima vedere se pare că nu este nici un motiv concludent să existe tocmai în acest tabel genealogic prezentat de Matei. Citim despre ele:

- „Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar” (Matei 1.2);
- „Salmon a născut pe Boaz, din Rahav” (Matei 1.5);
- „și Boaz a născut pe Obed, din Rut” (Matei 1.5);
- „Și David a născut pe Solomon, din cea care fusese soție a lui Urie” (Matei 1.6).

Cu fiecare din aceste femei erau, așa cum am amintit deja, lucruri care nu erau bune, *pe fiecare din ele era un oarecare cusur*. Dacă tabelul genealogic al lui Isus ar fi fost scris de un iudeu, cu siguranță el nu ar fi numit nici o femeie, iar dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi fost soțiile „patriarhilor”, însă în nici un caz în înfumurarea fariseică a lui astfel de femei „rău famate”, ca cele numite realmente în tabelul genealogic, și cu atât mai mult nu femei dintre națiuni.²⁸

Ce bine este, că Dumnezeu acționează altfel! Duhul lui Dumnezeu numește categoric numele acestor femei. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu tratează cu ușurătate păcatul,²⁹ nu, ci că *El în harul Lui neîngrădit* introduce pe Mesia, Fiul lui David, pentru poporul Său, singurul care putea „mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1.21). Astfel Mesia, „Isus ... care este numit Hristos” (Matei 1.16) reflectă harul și dragostea lui Dumnezeu spre poporul Său pământesc. Știm anume, că ai Săi nu L-au primit (Ioan 1.11), așa că acum în El, Fiul lui Avraam, acest har și această dragoste, binecuvântarea făgăduită lui Avraam, se poate revărsa pentru noi. Cu toate acestea Dumnezeu va relua cândva în har legătura cu poporul Său pământesc.

Tamar are locul ei în tabela genealogiei tocmai prin păcatul ei.³⁰ Dacă Mesia se smerește să Se lege cu ea în tabelul genealogiei Lui, atunci El Se dovedește ca *Mântuitorul păcătoșilor*.

---

²⁶ Așa a fost cu ocazia nunții din Cana (Ioan 2.3-5), așteptând să poată vorbi cu El (Matei 12.46-47; Marcu 3.31-32; Luca 8.19-20) și sub crucea Lui (Ioan 19.25-27). – Vezi și Matei 2.11 / Luca 2.34.

²⁷ Și expresia „mama lui Dumnezeu” este străină Sfintei Scripturi. Domnul Isus Însuși spune: „Mama Mea și frații Mei sunt aceia care aud Cuvântul lui Dumnezeu și Îl împlinesc” (Luca 8.21; compară cu Matei 12.48-50 și Marcu 3.33-35).

²⁸ Că Tamar era dintre națiuni, este foarte probabil. Rahav și Rut erau foarte clar dintre națiuni, probabil și „cea care a fost soția lui Urie” (conform cu 2 Samuel 11.3, în legătură cu versetul 24, „Bat-Şeba, soția lui Urie, hetitul”)

²⁹ El are „ochii prea curați ca să privească răul” (Habacuc 1.13).

³⁰ Vedem din istoria ei prezentată în Geneza 38, că ea s-a comportat ca o curvă și astfel a înșelat pe socrul ei Iacov.

„Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20). – La fel Domnul Isus în harul Său ne dă dreptul să venim în legătură cu El, Mântuitorul păcătoșilor. Fiecare are nevoie de acest Mântuitor! Am venit noi toți în legătură cu El?

Rahav, păgâna din Ierihon, era o curvă. Privit după etaloanele omenești, în afară de aceasta ea era și o trădătoare de țară, deoarece ea a ascuns în casa ei pe spionii dușmanului (Iosua 2.4,6). Însă în ochii lui Dumnezeu ea a revelat credință (Evrei 11.31), care a fost susținută prin fapte (Iacov 2.25). De aceea ea a fost salvată din mediul ei păgân, *salvată din mijlocul păcătoșilor*, atunci când copiii lui Israel au cucerit Ierihonul (Iosua 6.22-23,25), și prin legătura ei cu Salmon a fost pusă pe un loc așa de privilegiat în tabelul genealogic al lui Isus Hristos ca mamă a lui Boas.³¹

Ce har, că și noi am fost scoși din mijlocul multor păcătoși și strămutați înaintea lui Dumnezeu într-o poziție mult mai sublimă, „în Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13), „binecuvântați cu orice binecuvântare în locurile cerești” (Efeseni 1.3).

Rut se deosebește în sens pozitiv din punct de vedere moral de Tamar și Rahav. Și ea a dovedit credință – ca Rahav -, în mod deosebit însă o credință care s-a împotrivit chiar și la ce părea imposibil, căci ca moabită ea aparținea unui popor care nici măcar în a zecea generație nu avea voie să vină în adunarea Domnului.³² Dumnezeu în harul Său neîngrădit întâmpină o astfel de credință. De aceea vedem în Rut în mod deosebit *mântuirea prin credință* și o mărturie pentru faptul că harul poate salva și binecuvânta chiar și pe cei mai îndepărtați de binecuvântările lui Israel. – Ce har, că Dumnezeu ne-a dăruit și nouă credința. „Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2.8), și că noi, „odinioară națiuni în carne ..., înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii” și odinioară „departe”, „am fost aduși aproape prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2.13).

Bat-Şeba ne este prezentată în final ca „cea care fusese soția lui Urie”. Prin aceasta ni se îndreaptă foarte pe scurt dar clar atenția spre istoria ei tristă. Această istorie tristă arată cum David este biruit de pofta trupească și practică violența, ca să „cucerească” persoana poftei lui (2 Samuel 11). Ce cădere adâncă! Este foarte important să se vadă cum David este dovedit vinovat prin Natan și a trebuit disciplinat de Dumnezeu în diverse feluri, pentru ca el să recunoască păcatul lui mare și să-i poată reda din nou bucuria mântuirii lui Dumnezeu (Psalm 51.12). Nici un iudeu nu putea tăgădui, că Mesia trebuia să rezulte din legătura acestui David cu soția lui Urie. Vedem astfel cum harul poate dăruia *restabilire* chiar și în cazul căderii adânci a unui credincios. – Suntem noi doborâți ca urmare a eșecului nostru? Atunci să ne căutăm scăparea în căință și mărturisire sinceră la astfel de izvoare de ajutor ale harului Dumnezeului nostru, care dorește cu plăcere să ne dăruiască din nou savurarea părtășiei cu El, pentru ca noi să mergem iarăși fericiți pe drumul nostru.

Prin *studiul referitor la aceste patru femei* vedem și *căile lui Dumnezeu cu omul*. El îi arată mai întâi pe Mântuitorul păcătoșilor, care îl poate salva din mijlocul păcătoșilor și apoi dăruiește celui care se pocăiește credința salvatoare, așa că el, păcătosul, devine copil al lui Dumnezeu, care și după o cădere se poate baza pe harul restaurator al lui Dumnezeu.

---

³¹ Comentatori demni de încredere nu au îndoieli, că având în vedere perioada de timp între eliberarea ei și căsătorirea ei cu Salmon în cartea Rut (Rut 4.21) ar putea fi vorba de o altă Rahav decât cea din cartea Iosua.

³² Deuteronom 23.3 (în timp ce edomiții și egipteni puteau veni în adunarea Domnului deja în generația a treia).

Iudeul sincer putea vedea în acest tabel genealogic nu numai de unde Isus Hristos Își lua drepturile Sale ca Mesia, ci înainte de toate, cum acest Mesia S-a arătat ca expresie a harului neîngrădit și a dragostei lui Dumnezeu binevoitoare. Astfel el putea avea ceva care putea să-i umple inima.

„Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” (Evrei 1.1). Aceasta se spune credincioșilor dintre iudei la începutul scrisorii adresate lor. Dar și noi putem contempla cum Dumnezeu ne-a vorbit și nouă în Fiul. El a făcut aceasta și în tabelele genealogice ale lui Isus Hristos, Mântuitorul și Domnul nostru. Probabil unul sau altul nu a avut până acum mult câștig din aceste tabele genealogice. Am găsit noi acum în ele ceva din *vorbirea impresionantă* a lui Dumnezeu „în Fiul”? Să nu lăsăm noi această vorbire să lucreze mai mult la inimile noastre? Atunci inimile noastre pot fi captivate mai mult de El, Îl pot contempla admirându-L și nu vor dori nimic altceva decât pe El și gloria Sa!